

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 111.060 van 5 oktober 2002
in de zaak A. 127.678/XIV-12.013.**

In zake : 1. XXX,
 2. XXX,
 die woonplaats kiezen bij
 Advocaat M. DE KOCK,
 kantoor houdende te BRUSSEL,
 Louizalaan 391/13

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beide van Bengaalse nationaliteit, op 4 oktober 2002 hebben ingediend om, eensdeels, bij wege van uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van 1 oktober 2002 tot hun teruggedrijving en, anderdeels, een dwangsom te vorderen van 10.000 euro per dag vertraging bij de uitvoering van het arrest;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op artikel 8 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 oktober 2002, om 11.00 uur;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. DE KOCK, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd
R. VAN DER GUCHT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak, zoals die niet worden
tegensproken, als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Beide verzoekers, respectievelijk 13 en 16 jaar oud en van Bengaalse
nationaliteit komen op 1 oktober 2002 in Zaventem aan. Zij verklaren voor toeristische
doeleinden naar Frankrijk en Spanje te reizen en zijn, naar eigen zeggen, in het bezit van
15.000 à 16.000 US dollars.

1.2. Tegen beide wordt een beslissing tot teruggrijping genomen op
1 oktober 2002. Dit zijn de bestreden beslissingen. Zij zijn als volgt gemotiveerd :

“artikel 3, eerste lid, 3/ : kan geen documenten overleggen ter staving van het doel van
het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden. Betrokkene verklaart samen
met zijn neef voor toeristische doeleinden naar Frankrijk en Spanje te reizen. Met
uitzondering van een vliegtuigticket kunnen zij geen enkel document voorleggen
waaruit een gepland verblijf in Frankrijk en Spanje blijkt (geen toeristische info,
geboekte rondreis, reisbrochures, hotelreservaties,...). Verklaren in geen (van) beide
landen familie/vrienden of gastheer te kennen die voor hun opvang zal zorgen.”.

2. Over de vordering tot schorsing.

2.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde
wetten op de Raad van State slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van
de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er uiterst
dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die
de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de
onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te
herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.2. Overwegende dat verzoekers het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat
de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen hen berokkent als volgt
omschrijven :

“Het moeilijk te herstellen nadeel van het niet opschorsen van een beslissing dient
behandeld te worden in functie van de omstandigheden van de zaak.
Men staat hier voor jongens van 13 en 16 jaar, die een verlof van 20 dagen in Spanje
zouden doorbrengen en zich hierop sedert maanden voorbereiden.

De verplichting terug te keren naar Bangladesh zonder dit verlof te kunnen nemen, daar waar ze nooit met politie of administratieve moeilijkheden te maken hadden, is voor hen een ernstig nadeel inzonderheid op psychologisch gebied.
Hetgeen hun vader daarover schrijft in zijn attest is werkelijk passend.
Een geldelijke vergoeding kan hieraan niet verhelpen.”;

2.3. Overwegende dat verzoekers betoog niet in het minst overtuigt; dat vooreerst dient opmerkt te worden dat, zoals uit de motivering van de bestreden beslissingen duidelijk blijkt, verzoekers zelf er de oorzaak van zijn dat zij teruggedreven worden; dat, met andere woorden, elk eventueel moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan hun eigen handelwijze te wijten is; dat, wat de “ernst” van het nadeel betreft, verzoekers nalaten voldoende concrete, duidelijke en specifieke gegevens aan te voeren die de Raad van State in de mogelijkheid moeten stellen deze “ernst” met kennis van zaken en objectief te appreciëren; dat er ten slotte moet aan herinnerd worden dat verzoekers niet alleen moeten bewijzen dat het nadeel “ernstig” is, maar ook “moeilijk te herstellen” is; dat verzoekers zich op dit vlak beperken tot de opmerking dat “een geldelijke vergoeding hieraan niet kan verhelpen”; dat verzoekers ook hier in gebreke blijven ook maar enigszins te specificeren;

2.4. Overwegende dat deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet is voldaan aan één van de door artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen;

3. Over de vordering tot het opleggen van een dwangsom.

Overwegende dat de verwerping van de vordering tot schorsing de verwerping van de vordering van het opleggen van een dwangsom impliceert,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de vordering tot het opleggen van een dwangsom worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijf oktober tweeduizend en twee, door :

de H. A. BEIRLAEN,
Mevr. A. WIJNANTS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

A. BEIRLAEN.